

Consell Editorial de Tornaveu – 11 de setembre de 2013

L'últim 11 de Setembre abans d'exercir el dret a decidir?

Publicat originalment a la revista Tornaveu el 8 de setembre de 2013

<http://www.tornaveu.cat/edicio-86/editorial/9843/-21>

Fotografia d'Antoni Carné

Des d'aquesta tribuna d'expressió de l'associacionisme cal fer una exaltació de la cadena humana —Via Catalana—, que recorrerà el territori des del Pertús fins a Alcanar, reivindicant el dret a decidir sobre el futur de Catalunya. Ho hem de fer perquè ha estat la societat civil —de la qual el teixit associatiu és l'eix vertebrador— qui ha posat en marxa un procés que ens pot conduir a la consecució d'una Catalunya lliure i independent. Cal seguir demanant la participació per tot el que vingui, malgrat l'auguri d'un èxit equiparable al del passat 11 de Setembre —la Via Catalana cap a la independència—. Aquesta manifestació no és sinó un acte important del procés, que ha de visualitzar la capacitat de convocatòria de la societat civil i reforçar-se per a administrar adequadament el resultat de la consulta, qualsevol que sigui el que surti de les urnes. Donem per aconseguit el dret a anar a les urnes, perquè és un dret ineludible d'una comunitat que viu en democràcia.

La nació catalana porta tres segles de supeditació a una altra nació que ha fet tot el que tingut a l'abast per a dominar-nos. Fa tres-cents anys aniquilà la nostra classe política i ens deixà sense institucions dedicades a formació de noves generacions de dirigents, liquidà les nostres estructures de defensa, prohibí qualsevol expressió de la nostra cultura, ens impedí participar en la gestió del nou món fins ben avançada la conquesta d'Amèrica, bombardejà les nostres ciutats sistemàticament per a evitar el progrés i escampar la por del seu poder, ens aplicà una injusta política impositiva de guanyadors d'una guerra en benefici d'un Estat centralista, que ha frenat de manera sistemàtica el procés de construcció d'una Catalunya pròspera i avançada que, malgrat tot, els nostres avantpassats van saber crear mirant cap a una Europa que construïa el somni del progrés, la justícia social i la llibertat.

Sobreviure no ha estat pas fàcil. Hem de tenir molt en compte que hem estat oprimits per una veritable potència que creà un imperi que abastava mig món, l'imperi on no s'amagava mai el sol. Ens han guanyat totes les confrontacions que s'han produït. Es pot dir que encara paguem la derrota del 1939, que ens van infringir aliats amb el règim més despòtic de la història de la Humanitat. La impossibilitat d'entesa amb Espanya passa per la supèrbia col·lectiva justificada en què el seu domini és el premi per la seves victòries. Ja lluny de la pèrdua de les colònies d'ultramar, Catalunya és la joia de la corona que els queda. La nostra independència seria l'estocada definitiva a l'Espanya de «*por el imperio hacia Dios*».

Ens hem de preguntar com hem sobreviscut al que s'ha de considerar un genocidi. Fa només quatre dècades era impossible dir tot això en llengua catalana, no disposàvem d'unes mínimes institucions d'autogovern, vivíem una dictadura tan antidemocràtica com anticatalana, que havia inculcat aquesta fòbia visceral al conjunt de la societat espanyola, i encara dura. Han fracassat tots els intents històrics de superar aquesta situació, s'hi han cremat tots els polítics catalans que han volgut fer ponts amb aquesta Espanya, des de l'heroic general Prim —que va caure en l'intent de substituir l'absolutisme borbó per una monarquia parlamentària— als dos presidents de la primera República (Figueras i Pi Margall), que van durar cosa de mesos entre tots dos. No han tolerat cap altre català com a cap de govern d'Espanya ja fa un segle i mig, sense que abans n'hi hagués hagut cap altre. El mitificat Cambó només va ser ministre uns quants mesos sumant dues etapes i acabà al servei d'Alfons XIII i dels dos dictadors que més mal han fet a Catalunya... Franco designava catalans com a *ministros sin cartera* i la democràcia no ha fet gaire cosa més que fer-los útils al model centralista de l'esquerra i de la dreta, és ben igual. Ho sap molt bé el president Jordi Pujol que, amb el seus discursos arreu de l'espriuana pell de brau, demostrà (potser sense propòsit) que l'únic camí passa pel dret a decidir que ens pot portar a la independència.

No obstant tot plegat, hem sobreviscut com a poble. Ens han frenat, però no han pogut anul·lar la nostra capacitat d'iniciativa per a seguir tirant endavant malgrat el llast. No han fet del català una llengua residual. Hem recobrat la nostra història, tan manipulada! I hem pogut sortir al carrer en multitud exigint un horitzó col·lectiu en llibertat. Va ser la societat civil qui va impulsar la manifestació del passat 11 de setembre del 2012 amb un milió i mig de ciutadans als carrers de Barcelona; és la mateixa societat civil que ha convocat la cadena humana que unirà el Pertús i Alcanar. Va ser la xarxa associativa la que va resistir a nivell de cada barri i de cada poble les escomeses de la Dictadura; és la mateixa que sent la necessitat de reconstruir la credibilitat de la gestió política, que enyora els líders d'aquella transició que ens portà aquesta democràcia que ara necessita una regeneració... La societat civil que sent la responsabilitat de recolzar els líders que han escoltat el seu clam, tot reconeixent que la societat civil va sempre un pas per endavant. Potser aquesta raó —la de tenir una societat civil tan potent— és el que ens ha fet sobreviure a una agressió que ja dura tres segles: haver construït una amplíssima xarxa social que ha esdevingut estructura d'Estat d'una nació sense Estat. Es tracta de la base social que s'hauria de seguir consolidant, fins i tot si es donés el cas que aquest sigui l'últim 11 de Setembre abans d'exercir el dret a decidir.